

elektronická
KAPITÁNSKÁ POŠTA

metodický a informační zpravodaj HKVS

číslo 11 - leden 2011

Téma
Za hranice

Aktuálně
Z jednání HKVS na Tortuze

Stopu vody pod kýlem!

Kapitánky a kapitáni!

Šťastný nový rok přeji vám, ostatním i sobě! Hlavně šťastný, veselý si ho uděláme, máme to zadáno osmým bodem skautského zákona. Anebo, jak vodácký folklor a námořnická tradice velí: Dobrý vítr do plachet a aspoň stopu vody pod kýlem!

Dnes zdůrazňuji tu stopu vody, aby nám lodě nedrhnuly. V době povodní a sněhových kalamit se to zdá být nadbytečné, ale nemyslím si. Nedávno proběhlo sdělovacími prostředky konstatování, že Česká republika má v rámci Evropské unie šesté nejmenší zásoby podzemní vody, sušší už je jen Litva, Belgie, Kypr, Lucembursko a pochopitelně Malta. Výkyvy počasí a nesoudností lidí nám hrozí další úbytek.

Nevím, zda jsou ty zásoby pojaty absolutně nebo na plochu území, ale této téměř poplašné zprávě důvěřuji. Dříve prý přšelo rovnoměrněji a voda se stačila vsakovat, dnes přivalové deště a rychlá tání zásob sněhu způsobují zrychlený odtok a v některých oblastech jsou již dnes podzemní zásoby vody nulové.

Tak tedy vám přeju tu stopu vody pod kýlem, protože většina našich řek je splavná podle toho, jak nám podhůří napouštějí koryta podzemní vodou vzniklou pomalým táním a vsakováním sněhu na horských úbočích.

Hydrologové připravují projekt, který má detailněji zmapovat naše zásoby

vody, protože poslední údaje jsou více než dvacet let staré.

Najdete-li ve svém okolí možnost tohoto projektu nějak pomoci, učiňte tak. Ale i bez spolupráce s odborníky se můžete na ten náš živel podívat z pohledu přírody, ekologie, demografie a nevím ještě z jaké –ie. Možnosti naleznete jak ve výchovném programu Junáka (zdráhám se říkat „nového programu“, už je současný) a třeba v mezinárodních skautských odborech ochrany přírody Panda.

Když jsem zmínil osmý bod, zmiňuji i třetí, šestý a devátý, které nás přímo nabádají, abychom se o problém zajímali a pomáhali. A tím se dostávám k tomu, o čem jsem se chtěl původně rozepsat:

Probíhají krajské sněmy, proběhne valný sněm, jsou nastaveny náměty předsněmovní diskuze. Některé i já považuji za zástupné, některé považuji za poučné a sebeuvědomující. Jedním z nich je námět nazvaný Apolitičnost. Junák jako organizace ani skauti jako její členové apolitičtí nejsou. Již to, jak jsou nastaveny cíle skautské výchovy, tři principy, slib a zákon je politikou, tedy působením na obec. Čím však skautská činnost rozhodně není a nesmí být, je politikaření.

Na jarní ústřední sraz kapitánů přislíbil účast dr. Jan Šolc. Má bohaté životní zkušenosti (byl učitelem i betonářem, vysokoškolským pedagogem i montérem, poradcem prezidenta i předsedou branného výboru parlamentu, předsedou Českého etického fóra i učitelem na gymnáziu, ale je především skautem s přezdívkou Kol). Přijďte si jej nejen poslechnout, ale i podiskutovat s ním na srazu kapitánů v březnu v Liberci.

A to by měl být ten dobrý vítr.

Ahoj! *Vežír =V=*

Na činnost Sítě vodních skautů poskytl od minulé uzávěrky eKP dobrovolný desetikorunový příspěvek za každého registrovaného člena následující přístav:

218.02

PVS Modrá flotila Nymburk

920 Kč

Zvláštní příspěvky na činnost KVS zasílejte na účet KVS 666 55 333 / 5500 pod variabilním symbolem (pro rok 2011) 91xxxxy, kde xxxxy je číselný kód označující číslo okresu a přístavu (střediska).

Téma: 2
Za hranice

HKVS 5
na Tortuze

Divoká voda: 14
Hostačovka

Skaut správně 17
exponuje

Historie: vodní 21
skauti závodí

Téma: Za hranice

Téma prvního letošního čísla Kapitánské pošty je „za hranice“.

V prvním metodickém článku přinášíme několik tipů, kam je možné vyjet s vodáckým oddílem do zahraničí na řeku. Doufáme, že

se vám stanou dobrými náměty pro vaši vlastní vodáckou činnost. Autor, neratovický Jéňa, přidává mnohé praktické zkušenosti a tipy, které během svých výletů na zahraniční řeky načerpal.

V dalších dvou člancích se pak můžete začíst do zkušeností dvou vodních skautů z pobytu ve Velké Británii a jejich setkáváním s tamějšími skautskými komunitami.
red.

Na vodu do zahraničí

Když se v roce 1989 otevřely hranice, srdce skautů zaplesalo a skautů vodních ještě možná o malinko více. Nejednomu z nás byla v té době již naše socialistická republika po vodě malá, takže vyrazit „ven“ bylo nyní vítanou možností a otázkou krátkého času. Výjezdy vodních skautů do zahraničí se tak brzy staly příjemným zpestřením vodácké činnosti.

Možností kam jet je nespočet. Člověk vlastně nemusí opravdu daleko a díky moderním vymoženostem jako je internet je naplánování ještě snazší. Na následujících stránkách stručně představíme několik konkrétních tipů.

HRON

Zkusme se nejprve vydat na východ. Nejbližší a jazykově nejjednodušší možností je Slovensko. Velmi oblíbená je řeka Hron, na kterou můžeme jet autem, mikrobusem, ale stejně tak i vlakem, což ve více lidech je opravdu dokonalý zážitek.

Záleží jen na vás, co si určíte, kde začnete se splutím této nádherné řeky. Pochopitelně, čím výše, tím je voda divočejší, hezčí a hlavně čistší. Nám se osvědčilo začínat ve vesnici Nemecká a splout se dá za týden až do Šášovského Podhradie.

Hron není těžká řeka, střídají se na ní jak peřejky, tak i klidné hladiny bez vlnek, jezů je málo a většinou sjízdných. Jen v Bánské Bystrici je nutné si dát pozor.

Díky všudypřítomné civilizaci je na této řece jednoduchých tábo-

Kwisa v Polsku.

řišť dost, takže se určitě vždycky bez obav vyspíme.

A na co nezapomenout? Je potřeba si uvědomit, že Slovensko je již pár dlouhých let cizina, což pro nás znamená výměnu peněz, všeobecné znalosti zákonů atd.

Co zabalit do loďáku? Stačí to, co na Vltavu, snad jen tričko navíc - přeci jen je to o něco dál.

BÓBR A KWISA

A kam dál? Zkusme to na sever. Velmi pozitivní zkušenosti máme s polskými řekami, zejména Bóbr a Kwisa. Jsou to pohodové řeky s občasnými peřejemi, Kwisa navíc díky protékání vojenským územím spojena panenskou divokou přírodou.

Bóbr pramení na polské straně Krkonoš, proto nejlepší doprava je po silnici.

Na této řece můžeme začít splutí skutečně pár kilometrů za hra-

nicemi, kousek za Jelení Gorou. Vzhledem k problémům sehnat kilometrů této řeky, se rád podělím o pár zážitků. Tím prvním jsou přehrad. Je jich docela dost a když není přehrada, je velká část řeky navigována do kanálu elektrárny, takže vám nezbyvá než jet polo vyschlým korytem řeky. Nicméně splout se dá vše, záleží na každém z nás.

Kwisa je na tom o poznání lépe, jak bylo popsáno, velká část vede bývalým vojenským územím a vy si meandrujete a kocháte se. Dáváte také pozor na padlé stromy, cvaknutí totiž hrozí za každou zátačkou. Může se stát, že ani celý den nezavadíte o jedinou loď, prostě nádhera.

A co zabalíme do loďáku tentokrát? Možná to, co v předchozím případě, tyto řeky nemají nijak velká úskalí, peřeje dosahují ma-

2x FOTO MICHAL HAVELKA - MYSÁK

Bosenská Una.

ximální stupně obtížnosti WW I-
S kempováním si hlavu moc lámat
nemusíme, neboť po cestě v pod-
statě žádné kempy nejsou. V době
našeho putování jsme vždy k veče-
ru vylezli na břeh v blízkosti něja-
ké vesnice, rozdělali stany a oheň,
ráno vše sklidili a vyrazili dál. Jaké-
koliv zásoby se dají nakoupit snad
v každé vesnici, místní byli vždy
mimořádně vstřícní a milí. Takže
stačí jen zjistit kurz zlotého, zkont-
rolovat mapy a vyrazíme.

UNA, SOČA

Nyní se vydejme na jih, hodně
na jih. Krásu jižních vod můžeme
obdivovat tam, kde se natáčel Vin-
netou. Za návštěvu stojí zejména
Chorvatsko, Slovinsko, ale také
Bosna a Hercegovina.

Do této oblasti je nejlépe vyrazit
autem, ještě lépe mikrobusy. Počí-
tejte však, že cesta trvá cca 12 ho-
din. Doporučujeme proto mini-
málně dva řidiče, kteří vědí, kam
jedou a jsou odpočatí.

Řeky jako Una a Soča za dlouhou
cestu stojí. Opět se střídají klidné
vody s peřejemi a občas s vysoký-
mi (a tedy nesjízdnými) vodopády,
voda je takřka průzračná, zkrátka
foťáky s sebou!

Jistým problémem může být
kempování a přístup k řece, ale
vždy se to dá řešit.

Co zabalíme tentokrát? Určitě
nějaké to oblečení navíc, domů je
přece jen daleko a v momentě tr-
valého nečasu se každý alespoň
trochu suchý kus oblečení hodí.

ALPSKÉ ŘEKY

Nejlepší a nejhezčí zkušenosti

máme s řekami v Alpách v Rakous-
ku a v Německu.

Cestu je nejlépe naplánovat po
silnici, úplně nejlépe mikrobusem.
Takováto akce se dá naplánovat
na víkend: v pátek odpoledne vy-
razíme, v neděli v noci jsme doma
a ještě řádně utahaní z pádlování.

Za nejlépe sjízdňé řeky jsou po-
važovány Salza, Saalach, Salzach,
Steyr, Enns...

Všechny tyto řeky mají své pevné
kempy, kde vás budou očekávat
s otevřenou náručí a komfortem
u nás nezvyklým. Táboření mimo
kempy je přísně zakázáno pod vel-
kou pokutou.

U alpských řek je nutné mít do-
statečnou zkušenost se splutím
divočejších řek, neboť se častokrát
dostáváme do vod WW III a výše.
Alpské řeky jsou proto sjízdňé jen
na nafukovacích kanoích, raftech

a kajacích, zatímco na výše popsá-
ných řekách jsme schopni si vysta-
čit i s laminátovými loděmi.

Zvláště důležité je podotknout,
že řeky v Alpách mají podstatně
nižší teplotu, tzn. bez neoprenu
nedoporučujeme sjíždět ani v létě.
I když se zdá, že sluníčko hřeje,
voda je stále dosti studená a při
cvaknutí budeme za neopren ještě
moc rádi.

Při balení je naprosto nutné mys-
let i na opravdovou nepřízeň po-
časí, která přichází náhle a trvá
někdy nekonečně dlouho. Je nutné
počítat také s tím, že i v létě na noc
teploty klesají rapidně dolů, takže
kvalitní spacák není k zahození.

PLÁNOVÁNÍ ZAHRANIČNÍ AKCE

Při plánování sjezdu řeky v jižní
a západní části Evropy je nutné do
nákladů započítat hlavně palivo

Rakouská Salza.

FOTO JAN KULDA - JĚŇA

Přístav Neratovice v Alpách, řeka Saalach.

a mýtné přes placené úseky dálnic a silnic.

Kempy v Rakousku a v Německu kupodivu nevyjdou o mnoho draž než u nás. Zato ale máte sto procentní jistotu naprosto profesionálních služeb, čisté toalety. Většinou je požadována platba v hotovosti.

Na Balkáně je potřeba dát si velký pozor na různé příkazy, zákazy, nařízení - všudypřítomná policie po vás bude chtít povolení, pasy a velmi neústupně vše inkasuje v nesmyslných částkách. Je také schopná vás nechat vyložit všechno z auta.

Většina popsaných řek protéká nějakým chráněným územím, je proto dobré řídit se pokyny v dané lokalitě.

Je dobré znát i všeobecné zákony v dané zemi, zejména podmínky pro táboření, ale i nošení a velikost nože je často velmi podceňovaná záležitost. Z osobní zkušenosti mohu potvrdit, že nestojí za to hádat se s policií. V Rakousku se můžete setkat i s hlídkou přímo na řece nebo u řeky a v případě nedodržení bezpečnostních a jiných předpisů jsou naprosto nekompromisní. Pokuta se pak může vyplhat až do několika tisíců korun.

Určitě nikdy nevyražejte bez ves-

ty a pádla navíc, házečky, do Alp bez helmy a zjara ani bez neoprénových rukavic.

Výše popsané řeky se dají splout „na těžko“, tedy i s bagáží. Výjimkou jsou řeky v Alpách, kde má člověk dost práce s lodí prázdnou. Kdo kdy jel na nafukovače ví, že reakce není z nejrychlejších.

Sjezd se dá naplánovat na víkend, ale i třeba na celý týden (opět výjma alpských řek, kde víkend bohatě stačí. Na řece totiž většinou není odpočinku, navíc stejně ujedeme až 30 km za den. Když už budete plánovat celý týden v Alpách, je lepší naplánovat více na sebe nenavazujících úseků, popřípadě řek pro splutí.

Je nutné si také uvědomit, kolik zkušeností máme s divokou vodou. Zvláště ve skalnatých úsecích na nás totiž čeká velké množství vracáků, karfiolů a vývarů, které nás při velmi špatné konstelaci hvězd mohou stát to nejcennější. Důležité je si promyslet, zda-li akce v Alpách bude pro oldskauty nebo rovery a rangers a zda-li se nám podaří poskládat posádku na loď tak, aby v pořádku došla. Určitě není na škodu se doma přesvědčit ozvládnutí sebezáchrany při simulovaném cvaknutí apod.

Dnes existuje mnoho cestovních

kanceláří, kteří vás vezmou na řeku kamkoliv. Z osobní zkušenosti vím, že se nikdo neptá, kdo co umí, jestli už byl na vodě. V kanceláři naordinují, co se musí a nesmí splout, většinou je vás tam tolik, že pokud člověk nejede už po několika káté, je to bez osobního přístupu. Prostě byznys jako cokoli jiného.

Jedeme-li však sami, je nezbytné vše dobře naplánovat, zjistit si veškeré dostupné údaje a informace, počítat s nejhorsím počasím a pak možná budeme teprve připraveni na dobrodružství, kterých je nejen po Evropě na vodě dost a dost.

KDE ČERPAT KONKRÉTNÍ INFORMACE A DALŠÍ RADY?

U jednotlivých řek nebylo schválně uvedeno mnoho detailů. Plán na sjezd každé řeky je totiž nejlepší vytvořit si pokaždé sami - stačí si jen na chvíli sednout k internetu. Osobně čerpám nejvíce informací o stavu řek na nevyčerpatelném serveru www.raft.cz.

Tento článek je jen zachycením mých osobních zkušeností a zkušeností mých kamarádů. Pakliže je vám naše zem po vodě malá, určitě vám doporučujeme vydat se sami, s partou, s oddílem, s dětmi na vodu do zahraničí. Stojí to za to!

Jěňa

Co udělal Hlavní kapitanát na Tortuze?

Adventní čas je každoročně nejen dobou klidu a míru (čti pečení cukroví, shánění dáreků, předvánočních sportovních turnajů a vánočních oddílových výprav), ale i setkání celého HKVS s nositeli Řádu Stříbrného bobra na nymburské Tortuze.

Předvánoční setkávání na Tortuze je tradiční akcí, které se účastní kromě volených členů KVS také krajszí kapitáni, předsedové komisi a „Stříbrní bobři“. Kromě možnosti projednání důležitých věcí je také určitou formou odměny pro všechny zúčastněné za jejich práci. Koná se vždy v polovině prosince, v pátek přibližně od 17 do 24 hodin. Pro zájemce je možné na Tortuze následně přespat. Psychickou pohodu a plné žaludky vždy zajišťují dobrovolnice v kuchyni, letos liberecké Lady a Žízala. Vzhledem k termínu je na Tortuze dobrým zvykem si popřát klidnou plavbu rokem příštím, což doprovází předávání osobitých PFek. Na Tortugu tedy jediné se zásobou nejlépe osobně vyrobených PFek!

Letošní Tortugy se zúčastnilo celkem 23 vodních skautů. Zasedání „Stříbrných bobrů“ se stejně jako loni konalo odděleně a začalo dříve, než hlavní jednání.

Prvním bodem hlavního jednání byla otázka komunikačních kanálů. Za tímto účelem byly založeny interní konference. Násled-

Co se schválilo na prosincovém zasedání HKVS:

- vyhláška o jednacím řádu HKVS
- jmenování br. Zdeňka Vopičky - Vulkána krajským kapitánem Zlínského kraje
- jmenování br. Pavla Křečka krajským kapitánem Plzeňského kraje
- programové prohlášení HKVS na roky 2010-2013 (více viz minulý číslo eKP nebo webové stránky HKVS)
- pověření Plzeňského kraje pořádáním celostátní akce Navigamus 2012

Co se na prosincovém zasedání HKVS dále projednalo:

- založení interních komunikačních kanálů HKVS vč. krajských kapitánů
- problematika výjimek z kapitánské zkoušky v rámci SkautiSu
- krajské příspěvky do Kapitánské pošty
- zprávy přítomných krajských kapitánů
- místo a termín jarního srazu kapitánů
- obecná podoba Navigamu 2012
- možnosti obnovení SKAPA
- informace o akci Navalis
- informace o udělení vyznamenání vodních skautů

ně účastníci schválili jednacím řád HKVS a Programové prohlášení na roky 2010-2013. Obojí je dostupné

na webu v sekci Zápisy coby přílohy. Programovému prohlášení bylo zveřejněno i v minulém čísle eKP.

S krajskými kapitány jsme následně řešili problematiku krajských příspěvků do Kapitánské pošty, abychom všichni věděli, co se v kterém kraji děje, kdo co umí zajímavého a zdali se někde nepořádá akce, na kterou by stálo za to přijet. Pevně doufáme, že svým komodorům s tímto úkolem pomůžete. Všichni čtenáři se už teď jistě těší na výsledky!

Po výborné večeři krajszí kapitáni pohovořili o činnosti VS ve svých krajích v uplynulém roce. Situace v krajích je velmi rozmanitá, hodně záleží na velikosti, počtu oddílů vodních skautů, ale zejména jejich aktivitě. Všechny kraje bohužel nemají aktivního krajského kapitána, informace z některých krajů proto zůstaly účastníkům letošní Tortugy utajeny. Avšak to, co se dozvěděli, si můžete přečíst v zápise vyvěšeném na webu. Zásadní součástí tohoto bodu programu bylo i jmenování jednoho nového a jednoho staronového krajského kapitána: Pavla Křečka (Plzeňský kraj) a Zdeňka Vopičky – Vulkána (Zlínský kraj). Přejme jim hodně úspěchů v jejich činnosti.

Hosty na Tortuze byla část přípravného týmu Navigamu 2012. Přítomným poreférovali o stavu příprav, základní představě pro-

HKVS děkuje za práci pro vodní skauty v roce 2010:

- přístavu Eskadra Ostrava za uspořádání SKARE
- br. Janu Fischerovi a jeho týmu za uspořádání závodu Napříč Prahou - přes tři jezy
- přístavu „OMAHA“ Plzeň za uspořádání Eurosea 10
- s. Kateřině Vokřálové za reprezentaci Středočeského kraje na Eurosea
- s. Zuzaně Klusáčkové za reprezentaci kraje Vysočina na Eurosea
- br. Stanislavu Holkovi za reprezentaci Moravskoslezského kraje na Eurosea
- br. Michalu Pokornému za reprezentaci Libereckého kraje na Eurosea
- přístavu Žlutá ponorka Třebíč za uspořádání jarního srazu kapitánů
- 9. přístavu Kolín za uspořádání podzimního srazu
- s. Ditě Kubátové a jejímu týmu za programové zajištění srazů kapitánů
- s. Evě Česnekové za tvorbu Mod/krých stránek pro vlčata a žabičky
- br. Vladimíru Cvrčkovi za tvorbu Mod/krých stránek pro skauty a skautky
- Josefu Fučíkovi za ilustraci Mod/krých stránek

gramu a zodpověděli první dotazy. Týmu byla vyjádřena důvěra a Plzeňský kraj byl pověřen uspořádáním Navigamu.

Dalším hostem byla Žižala, která představila libereckou nabídku na pořádání jarního srazu kapitánů. I v tomto případě byla libereckým vyjádřena důvěra.

Na závěr se diskutovalo o možnostech, jak obnovit závod SKAPA, popř. jak jinak zlepšit úroveň posádek VS v základních dovednostech. Úkol je to dlouhodobý a k úspěchu bude nutné aktivní přispění každého kapitána.

Hvězdář informoval o čerstvé nabídce k účasti na svatojanských slavnostech Navalis, které se konají v Praze v polovině května.

Posledním bodem jednání bylo seznámení přítomných s udělenými vyznamenáními vodních skautů v uplynulém roce. Jejich schválení proběhlo už na dřívějších zasedáních HKVS a také na setání nositelů Řádu Stříbrného bobra při Ústředním srazu kapitánů v Plaňanech.

Nakonec představitelé HKVS předali diplom s poděkováním těm vodním skautům a jednotkám VS, kteří v loňském roce odvedli dobrou práci pro činnost Sítě VS.

Když se ručičky hodin povážlivě přiblížily k půlnoci, bylo zasedání ukončeno, část osazenstva se vydala na cestu k domovu a přespávající osaměli. Za rok á-hoj!

Liška

Už odebíráš infokanál vodních skautů?

Je to jednoduché!

Po přihlášení na Skautskou křižovatku přejdi do nastavení svého účtu (<http://krizovatka.skaut.cz/zmena-mych-udaju/>), v dolní části si zaškrtni odběr informačního kanálu „Vodní skauting“ a pokud neodebíráš Kapitánskou poštu, můžeš si zaškrtnout i tu (neovlivní to odběr přes web HKVS).

Více informací v Kapitánské poště 10/2010
nebo v článku na webu HKVS.

... skauting pro život

MAJÍ BÝT VODNÍ SKAUTI PRIVILEGOVANÍ?

Na nedávném sněmu Libereckého kraje bylo navrženo usnesení, které naštěstí neprošlo. Navrhovalo, aby bylo zrušeno „privilegované“ postavení krajských kapitánů v rámci Krajských rad Junáka a aby se z nich stali jen „obyčejní“ zpravodajové bez práva hlasu.

Jsou vodní skauti něčím víc, že by měli mít právo zvláštního hlasu v Krajské radě? Takto ale přece problém vůbec nestojí. Krajské kapitány nejsou pouhými „zpravodaji krajské rady“, jejich úkol je přece mnohem důležitější. Krom onoho předávání informací mezi vodáky a KRJ a zároveň mezi oddíly a HKVS, a to v obou směrech, je jejich úloha zejména metodická a organizační. Jejich úkolem je dbát na vodácké vzdělávání vedoucích VS, na metodické zajištění činnosti oddílů, vzájemnou spolupráci v kraji apod. Krajský kapitán je tak vlastně několik zpravodajů v jednom - výchovný, organizační a zároveň je sám sobě hospodářem; neboť pokud mu KRJ nevyčlení nějaké prostředky na jeho činnost, musí fungovat prakticky „za nic“.

Oni přeschlí, pardon, suchozemští pánové, kteří toto usnesení navrhovali, by si měli uvědomit důležitost krajských kapitánů pro vodní skauty a naopak by se měli pokusit hledat cesty, jak jim činnost zjednodušit, případně - pokud v kraji nefungují správně - jak je k větší aktivitě motivovat.

Rejpal

Napiš nám do SLOUPKU co si myslíš - téma je jen na tobě! Stačí poslat příspěvek o maximálně 200 slovech na adresu kp@skaut.cz!

SLOUPEK

Nezapomeňte na „vodáckou desetikorunu“

CO TO JE „VODÁCKÁ DESETIKORUNA“?

„Vodácká desetikoruna“ je dobrovolný příspěvek jednotek vodních skautů ve výši 10,- Kč za každého registrovaného člena na účet KVS. Jelikož kapitanát dostává od ústředí jen prostředky na vlastní provoz, veškeré další aktivity musí HKVS hradit z jiných zdrojů.

Na co budou použity vybrané prostředky za rok 2011? Největším a nejnákladnějším projektem, který bude hrazen mimojiné právě z „vodáckých desetikorun“, bude vydání nových Plaveb vodních vln a žabiček, případně vodáckých doplňků skautské stezky. Ačkoliv ani všechny tyto prostředky nepokryjí náklady na vydání těchto metodických publikací, každá desetikoruna bude takřikajíc „dobrá“.

Tyto příspěvky byly zavedeny Vyhláškou HKVS č. 2/2005 „O příspěvcích na provozní výdaje zvláštní jednotky 900.01 Kapitanát vodních skautů“. Již tehdy byla stanovena výše příspěvku na 10,- Kč a od té doby nebyla po šest let zvýšena.

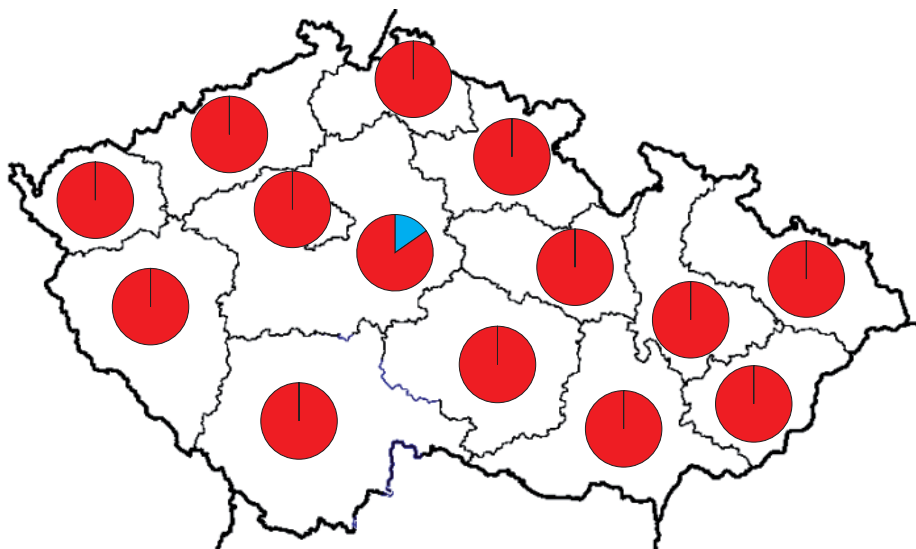
JAK PŘÍSPĚVKY PLATIT?

Příspěvek odesílá organizační jednotka (přístav) vodních skautů nebo výchovná jednotka vodních skautů prostřednictvím své organizační jednotky (střediska) po registraci, zpravidla do jarního srazu kapitánů a kapitánek. Příspěvky ve výši 10,- Kč za registrovaného člena se posílají na na účet KVS 666 55 333/5500 pod variabilním symbolem (pro rok 2011) 91xxxxy, kde xxxxy je číselný kód označující číslo okresu a přístavu (střediska). V případě platby za více předchozích let je variabilní symbol 90xxxxy.

O zaplacených příspěvcích pravidelně informujeme na první straně eKP, v průběhu roku bude zpracována i přehledová tabulka zaplacených příspěvků. Zároveň budeme pravidelně zveřejňovat přehledový obrázek se stavem zaplacených příspěvků podle krajů (pod tímto článkem).

Za všechny „vodácké desetikoruny“ zaslané v duchu hesla „vodáci sobě“ děkujeme.

red.

Stav zaplacených zvláštních příspěvků na rok 2011: kruhové grafy ukazují podíl zaplacených a nezaplacených příspěvků v kraji. Modré pole označuje příspěvky zaplacené, červené nezaplacené.

Vodní skauti a nový program

Již několik let vodní skauti pracují na adaptaci výstupů Nového programu pro své účely. Jelikož je kvalitní programová nabídka pro dobré fungování skautských oddílů jednou z nejdůležitějších věcí, rozhodli jsme se, že vás budeme od tohoto ročníku elektronické Kapitánské pošty pravidelně jednou za dva měsíce informovat o aktuálním vývoji všech projektů, na kterých v souvislosti s Novým programem výchovná zpravodajové Hlavního kapitanátu a jejich týmy pracují. Zároveň s informacemi o aktuálním dění chceme začít přinášet i konkrétní tipy, jak s vodáckou částí Nového programu v oddílech pracovat.

Jaký je tedy aktuální stav Nového programu pro vodní skauty?

V předtiskové přípravě jsou nyní vodácké doplňky Stezky pro skauty a skautky. Jedná se o dvojlist, který si skauti a skautky budou moci vlepít do stezky nebo do deníku a který obsahuje jak povinné aktivity, tak aktivity volitelné. Tyto aktivity jsou u každého stupně doplněny vodáckou výzvou, u 3. a 4. stupně dokonce dvěma: jednou „základní“ a jednou „jachetní“. Vodácké doplňky stezky by podle plánu měly být vydány na samém počátku jara tohoto roku.

Problematičtější je situace kolem Plaveb vodních vlčat a žabiček. Ačkoliv všechny potřebné podklady byly odevzdány již na konci prázdnin, zkomplikovala se situace kolem jejich ilustrací. V současné době je sice většina problémů odstraněna, ovšem konkrétní termín dokončení nechceme slibovat. Nikoliv naší vinou totiž už dva avizované termíny dodrženy nebyly. Přesto doufáme, že se alespoň první části Plaveb dočkáme na konci jara a další ji budou v brzké době následovat.

V průběhu roku 2011 nás čeká práce především na dvou dalších velkých projektech: tvorbě vodácké

ké části rádcovského (chápejme kormidelnického) zápisníku a také tvorbě metodiky k vodáckým doplňkům skautské stezky a Plavbám vodních vlčat a žabiček.

O tvorbu vodácké části kormidelnického zápisníku se stará Zuzana Klusáčková - Klusajda z třebíčského Přístavu Žlutá ponorka. Bližší podrobnosti a návrh podoby, jak by mohl kormidelnický zápisník vypadat, se dozvíte v některém z dalších čísel elektronické Kapitánské pošty. Zároveň se práci na tvorbě tohoto zápisníku bude věnovat jedna z pracovních skupin na březnovém srazu kapitanů v Liberci.

Patrně o něco náročnější bude tvorba metodiky k vodáckým doplňkům. Metodika by měla vypadat podobně jako metodické publikace, jejichž řadu vydává TDC k jednotlivým oblastem nové skautské stezky (Příroda kolem nás, Kdo jsem atd.). Do metodiky však chceme obsáhnout co nejvíce konkrétních a praktických rad, jak vodácké doplňky využít v oddílové praxi. Původně byla metodika k vodáckým doplňkům plánovaná jako elektronická publikace, ale po posledních jednáních se ukazuje jako možné i její vydání „papírové“.

V těchto týdnech probíhají také práce na tvorbě prvních výstupů

Které části vodácké adaptace Nového programu jsou hotové?

- Nováček pro vodní skauty a skautky

Které části vodácké adaptace Nového programu jsou „ve finále“?

- vodácké doplňky skautské stezky (příprava před tiskem)
- Plavby vodních vlčat a žabiček (tvorba ilustrací)

Na kterých částech vodácké adaptace Nového programu se nyní začíná pracovat?

- rádcovský, resp. kormidelnický zápisník
- metodika k vodáckým doplňkům stezky a Plavbám vodních vlčat a žabiček

Na kterých částech vodácké adaptace Nového programu se začne pravděpodobně pracovat v nejbližších měsících?

- nové odborky pro skauty a skautky
- program pro předškoláky

Pokud máte zájem o spolupráci na konkrétním projektu, ozvěte se na mail: vychovny@hkvs.cz.

projektu nových skautských odborek a programu pro předškoláky. Konkrétní podoba zatím není zcela jasná, proto vás o těchto částech Nového programu a možnostech jejich vodácké adaptace budeme podrobněji a aktuálněji informovat v dalších číslech Kapitánské pošty. I v těchto případech bude ale stejný postup jako u dřívějších částí Nového programu: tvorba experimentální podoby, testování v oddílech, tvorba podoby finální.

Pokud byste potřebovali více informací nebo chtěli s tvorbou některé z chystaných částí Nového programu pomoci, ozvěte se výchovným zpravodajům HKVS na mail vychovny@hkvs.cz nebo vychovna@hkvs.cz.

Pavlík

Se skauty ve Skotsku

V září roku 2010 jsem začal studovat na univerzitě v Edinburghu magisterské studium oboru Umělá inteligence. Když jsem se v novém prostředí trochu rozkoukal, začal jsem zjišťovat, jak bych se mohl vídat se skauty. Několik posledních let jsem totiž vedl oddíl vodních skautů a chtěl jsem se skautských akcí i nadále účastnit.

Jednou z možností, jak se v zahraničí uplatnit ve skautském prostředí, je jít vypomáhat s vedením nějakého skautského oddílu. Vzhledem k tomu, že magisterské studium je velmi časově náročné, rozhodl jsem se pro poněkud jinou variantu.

Specifikem univerzity v Edinburghu je přibližně 260 studentských zájmových klubů, které se věnují v podstatě všemu, čím se během vysokoškolského studia dá zabývat. Jedním z klubů je také Edinburgh Student Scout and Guide Organisation, ke kterému jsem se připojil. U nás bych ho nazval vysokoškolským roverským kmenem.

Tento klub sdružuje skotské i zahraniční studenty–skauty studující na univerzitě. Klub přibližně každých čtrnáct dní pořádá akci pro své členy. Protože většina studentů je poměrně dost vytížena, akcí se účastní ten, komu termín vyhovuje. Složení a počet lidí na akcích jsou tedy velmi proměnlivé.

Činnost klubu není konkrétně zaměřena (např. na vodní skauting), neboť většina zahraničních studentů přijela do Edinburghu bez potřebného specializovaného vybavení. Různorodost akcí zajišťuje, že si každý z nabídky vybere, co se mu líbí.

Klub velmi dobře funguje jako místo pro setkávání studentů–skautů z různých koutů světa. Během akcí je dostatek prostoru na povídání o tom, jak se skautuje v jiných zemích. Nyní přiblížím několik akcí, které jsem s klubem během podzimu a zimy podnikl.

TÁBORÁK

Poprvé jsme se sešli na zahajovacím táboráku na tábořišti Bonaly Scout Campsite, které se nachází na okraji Edinburghu. Během společného večera jsme se především seznamovali a povídali. Na univerzitě studují studenti z celého světa, národnostně jsme proto tvořili docela pestrou skupinu: Anglie, Česká republika, Singapur, Skotsko, Švédsko a Švýcarsko.

Dost mě zarazilo, že se táborák připravoval z obyčejných klacků a kusů palet. Takhle přeci táborák nevypadá! Pak jsem se ale dozvěděl, že pokrytí Skotska lesy není zdaleka tak vysoké jako u nás a že si nemohou dovolit používat dřevo z lesa k „obyčejnému“ topení. Místo toho je pro tábořiště zajištěno odpadové dřevo, které se už

jinak než ke spálení použít nedá. Ve Skotsku je všude velmi vlhko, a tak poměrně dlouho trvalo, než se oheň podařilo zapálit.

Nikdo z místních také nevzal k táboráku kytaru. Ukázalo se, že jsou zvyklí zpívat bez kytary. Zpívaly se různé písničky, které mi byly melodicky povědomé, ale neznal jsem slova. Dost písniček bylo typu „repeat after me song“, takže se mohli přidat všichni.

Po vydařeném večeru jsme se posledním autobusem vrátili zpět do Edinburghu.

KATAPULTY

Na další akci jsme vyrazili za účelem poměření dovedností ve stavbě katapultů. Akce se konala na tábořišti Bonaly Scout Campsite společně se členy Edinburgh Scout

Network (rovery ve věku 18–25 let). Vytvořili jsme tři týmy a ihned se pustili do práce. Já jsem soutěžil za univerzitní tým. Naším úkolem bylo z různě dlouhých dřevěných tyčí a provazů vytvořit během dvou hodin co nejlepší katapult. Jako munici jsme dostali tři grapefruity. Po hodině a tři čtvrtě usilovné práce jsme úspěšně dokončili

naš katapult. Skládal se ze dvou propojených áček a ramena, které vrhalo projektil.

Po vypršení časového limitu každý tým předvedl, jak dobrý je jeho katapult. Hodnotila se vzdálenost, do které doletěl vržený grapefruitový projektil. Během napínavých minut vrhání grapefruitů jeden z týmů zlomil příliš dlouhé rame-

no katapultu a druhý tým zjistil, že jejich rameno je příliš těžké. Naš katapult přežil všechny tři vrhy a zároveň zvládl dopravit projektil do největší vzdálenosti. Soutěž jsme vyhráli! Za odměnu se také proletěl pes Bobby, maskot klubu.

Po rozebrání katapultů a vrácení dřeva jsme se navečeřeli, a když se setmělo, vydali se k táborovému

FOTO WEB [HTTP://WWW.FICA-RA.COM/](http://www.fica-ra.com/)

kruhu. U táborového ohně jsme se setkali se skauty, kteří měli jinak vlastní akci v jiné části tábořiště. I když nás bylo přibližně 45, opět žádná kytara. Programu se ujal jeden z roverů z Network a hodinu a půl dokázal udržovat v aktivitě a zpěvu všechny u táboráku přítomné povětšinou s pomocí „repeat after me songs“.

Na tábořišti jsme pak přespali ve stanech a druhý den ráno jsme se po sněžení housek s lehce osmaženou slaninou vrátili zpět do Edinburghu.

LANOVÉ CENTRUM

Počty účastníků akcí jsou velmi variabilní, a tak jsme do horolezeckého centra Ratho jeli pouze ve třech. Po překonání městské zácpy se nám podařilo dostat se k centru, které je postaveno v bývalém kamenolomu. Chtěli jsme vyzkoušet aktivitu s názvem „aerial assault“. Jedná se o sérii překážek (lan, žebříků, hýbajících se klád apod.), které se nachází ve výšce 30 metrů nad zemí. Nejdříve jsme si oblékli celotělový úvazek a přilbu a ujistili se, že nám nic nemůže vypadnout z kapes a také že máme brýle zajištěné šňůrkou. Pod aktivitou totiž normálně chodí lidé k horolezec-

kým stěnám.

A pak už se šlo na věc. Nejdříve jsem skočil do prázdna a pomocí 40 metrů dlouhé lanovky se dostal k sérii překážek. Zajímalo mě, jaký bude rozdíl mezi vysokými lany v 15 metrech a těmito ve třiceti. Kupodivu jsem s výškou neměl žádné problémy. Moje psychika situaci vyhodnotila jako „jsi sice hodně vysoko, ale jsi bezpečně jištěný, takže můžeš v klidu prolézt skrz všechny překážky“. Po dvaceti minutách překonávání překážek jsme byli zpět na pevné zemi.

VÁNOČNÍ VEČEŘE

První týden v prosinci bylo v Edin-

burghu velmi špatné počasí, které tu nezažili několik posledních let. Kdo nemusel, nevycházel. A tak se stalo, že jsme na vánoční večeři dorazili jen dva. I tak to bylo moc fajn, popovídal jsem si s Emily a společně jsme snědli sladká jídla, která jsme donesli. Každý měl totiž za úkol připravit libovolnou část večeře. Já jsem vyráběl čokoládovou tlačenku a měl jsem trochu problém se sháněním surovin, nemají tu např. piškoty. Po improvizaci se skotskými sušenkami jsem dosáhl uspokojivého a chutného výsledku. Emily přinesla v míse tradiční anglický vánoční dezert „trifle“. Na dně jsou naskládány kusy piškotového těsta a nad tím je několik vrstev z ovoce, želé a pudingu, na vrchu pak šlehačka. Výborně jsme si pochutnali.

Takto jsem strávil se skauty první semestr svého studia v Edinburghu. Dozvěděl jsem se zajímavé věci a poznal nové přátele. Velmi se těším na společné akce, které nás čekají v semestru druhém. Doufám, že se nám bude dařit scházet se ve větším počtu.

Studujete také v zahraničí? Spojte se s místními skauty, stojí to rozhodně zato!

Více fotografií ze Skotska je možno prohlédnout v internetové fotogalerii autora: <http://www.marbuel.cz/index.php?cat=20>.

Marbuel

FOTO JÁN HRNČÍŘ - MARBUÉL

Dobrovolníci za hranicemi

Studenti v současné době jezdí na delší dobu do zahraničí jako „na běžícím pásu“. Scénář bývá obvykle podobný: užívání si studijního života skrze program Erasmus, nebo práce. Ani jedna možnost mě moc nelákala, ale touha vyrazit do zahraničí byla silná. A tak jsem si zvolila cestu, kterou se mnoho lidí nevydává – dobrovolnice ve světovém skautském centru Pax Lodge.

Pax Lodge je jedním ze čtyř center WAGGGS. Nejstarší bylo postaveno ve Švýcarsku – Our Chalet, další pak v Indii – Sangam a Mexiku – Our Cabana. Já si vybrala Pax Lodge, a to z jednoho prostého důvodu – zbožňuji město, ve kterém se nachází, Londýn. Centrum sídlí hned vedle ústředí WAGGGS. Kdo by si představoval obrovskou budovu se spoustou pracovníků, tak je na velkém omylu. Má jich možné méně, než ústředí Junáka.

Světové skautské centrum je něco jako hostel, který je určený zejména skautkám. Jejich zaměření i pravidla se u každého liší. A stejně tak i práce dobrovolnic. V některých centrech nesmí pobývat muži, jiné je zase určeno pouze neskautům. Nabízí nejen ubytování, ale hlavně program pro ubytované, návštěvníky a místní komunitu. V některých centrech mají dobrovolnice na starost pouze program a rozvojové projekty (jako v Sangamu),

jinde jsou „holkami pro všechno“ (jako zrovna v Pax Lodge).

Jak se stát dobrovolnicí? Musíte být ve věku 18 – 25 let (v době nástupu do centra) a členkou WAGGGS. Pak si stačí jen vybrat centrum a vyplnit všechny potřebné dokumenty. Zejména přihlášku, která má asi tři stránky a zjišťují se v ní hlavně vztah adeptky k mezinárodnímu skautingu, multikulturalismu, zkušenosti ze zahraničí, jazyková vybavenost a dovednosti. Dále pak musí získat tři doporučení, a to ne ledajaké. Dvě mohou být ze skautského prostředí, třetí musí být od tzv. místní autority. V mém případě to byla moje býva-

lá středoškolská profesorka. Poté přihlášku potvrzuje ústředí Junáka. To bylo jen symbolické, což je velké štěstí. V ostatních zemích, zejména v Americe, či Japonsku, se dobrovolnice pro vysoký zájem složitě vybírají, a je dost náročné tímhle kolečkem projít. Někdy na přelomu roku se pro dobrovolnice na období jaro-léto koná telefonní pohovor. Na jeho základě se pak vyberou dobrovolnice. Pro období léta je jich v centru najednou kolem 8-10. Snaha je o pestrost, proto je výhodnější být ze země, ze které se moc lidí nehlásí, například České republiky. Za 20 let existence bylo v Pax Lodge asi jen

8 československých dobrovolnic, já dorazila od té poslední po 16 letech.

Práce v centru je náročná. Pracuje se na základě šestidenního kolečka: čtyři dny práce, dva dny volna. Základem dne je 8-hodinová pracovní doba, začátek v rozmezí 7. až 10. hodiny. Záleží, jakou směnu člověk dostane. Tato směna je zaměřená zejména na tzv. house-keeping – úklid pokojů, koupelen, záchodů, praní, žehlení, úklid společných prostor atd. Kdo kdy zažil práci pokojské ví, jak náročná je to práce. To vše ještě umocňovala naše uniforma, která nebyla zrovna prodyšná, a i v těch největších parnech jsme obvykle pracovali v dlouhých kalhotkách. Další náplní práce byla i kuchyně, buď mytí nádobí, asistence při vaření, či vaření. Po osmi pracovních hodinách pak následovaly 2-3 hodiny volna, pak jsme servírovali a večereli společně s hosty a poté jsme 1-2 hodiny strávili úklidem kuchyně.

Několikrát za měsíc jsme pak měli na starost večerní program, které si u nás oddíly objednávaly. Nejčastěji se jednalo o international evening (mezinárodní večer), na kterém 3-4 dobrovolnice, každá z jiné země, prezentovala svou zemi typickou hrou či aktivitou. Dalšími večery byly ale i oslavy 100 let dívčího skautingu, jehož oslava započala loni a skončí až v roce 2012; GAT – Global action themes, což jsou cíle WAGGGS, skrze které pomáhá plnit rozvojové cíle tisíciletí OSN; či campfire (táborák). Ten byl snad nejtípnější. Vzhledem k tomu, že ve Velké Británii se nesmí rozdělovat ohně, měli jsme polena a papírový oheň a zpívali jsme s oddílem písničky, které byli směsíci skautských, anglických a zahraničních písní.

Nejoblíbenější směnou byla ta, kdy jsme provázeli oddíly, které v Pax Lodge bydlely, po Londýně. Dostali jsme se tak zadarmo do některých památek či na muzikál, vyměňovali si zkušenosti se zahraničními skautkami a zdokonalili se v organizačních schopnostech.

Pobyt v Pax Lodge byl velmi inspirující. Poznala jsem skauting v cizích zemích. Každý má něco do sebe, ale jsou věci, kterých bych se nechtěla dožít. Například příšerné neukázněnosti některých západních zemí, jejich velký smysl

pro nepořádek, z jehož uklízení se zvedal žaludek. Měli však ale velký smysl pro pomoc místní komunitě, dělali veřejně prospěšné projekty, do kterých se v Čechách pouštíme jen zřídka. Strašně se mi líbí, jakou podporu a úctu skauting na západě má. A přímo obrovskou pak ve své kolébce – Británii. Ve městech a zámeckých parcích jsem se potkávala s květinovými záhonky ve tvaru znaku WAGGGS, které oslavovaly 100 let dívčího skautingu. Probíhají výstavy v londýnských muzeích, skautky mají i své vlastní bludiště v jednom z parků. Britská královna (také skautka) umožňuje skautkám během střídání stráží před Buckinghamským palácem stát přímo na prostranství, kde se střídání odehrává. Ostatní turisté se tísní za plotem a sotva něco vidí. Skauting je tam v úplně jiné pozici, než u nás.

Dobrovolnictví pro mě bylo velkou zkušeností, a to jak ve špatném slova smyslu (neustálé starosti a vyčerpání ze špatně organizované práce), tak i dobrém, který naprosto převážil. Setkala jsem se skvělými holčkami ze všech koutů světa, se kterými jsem neustále v kontaktu, řada z nich mě už navštívila a já plánuji navštívit je. Zlepšila jsem se v angličtině, trochu se otrkala a beznadějně zamilovala do Londýna.

A doufám, že na toto dobrodružství se od nás bude vydávat čím dál více skautek, ale i skautů - i ti mají svá WOSM centra.

Pumpa

Hostačovka: „české Norsko“

Ráno jsme se sešli já, Jenda, Motejl a Adam na brigádu na sprintera, Jenda předtím nabořil před kauflandem bok o billboard, což se taky jen tak někomu nepodaří, a bylo potřeba udělat víc věcí. Sotva jsem povolil všechny kola a Motejl povolil dveře, přišla mi mms od Marušky s fotkou „Zlaťáku“, který měl, řekněme nadstav, za kterýho bych se to bál jet na raftu. Takže jsem zase utáhnul kola, Motejl utáhnul dveře, naložili jsme rychloverzi hydra a jeli jsme k Tuřínovým do Asie, směr Ronov nad Doubravou.

Na místě jsme se potkali s Tuřínem (místním rodilým singlířem) a s Maruškou (jeho přítulkyň). Odtamtud jsme jeli na „Zlaťák“, rozumně jsme to zvážili, našli si nejlepší stopy kudy to jet a odjeli s tím, že necháme opadnout vodu. Ne každý den je holt posvácení.

Zamířili jsme tedy pod vedením Tuřína na místní creek – Hostačovku, výpusť z Jesuitského rybníka. Ze břehu to vypadá jako slušnej prásk, ale není to tak hrozný. Celý natěšený jsme si šli prohlídnout cestu z místního mlýna. Ovšem volně pobíhající psi a řvoucí obyvatel tohoto prostoru nás přesvědčili o tom, že si budeme muset klesat cestu druhou stranou.

Celý „šluchtík“ (die Schlucht – soutěska, pozn. autora) začíná asi

FOTO MARIE HRUŠKOVÁ - MARUŠ

dvoumetrovým skůčkem, ale váleček pod ním se tváří velmi hladově. Za větší vody se dá nasednout těsně pod ním. Dál pokračuje už „jen“ rádoby klouzačka z balvanů. Když to máme za sebou pokračujeme až do Hostačova, pěkná trojčička s jedním jetelným jezem.

Skoro celá Hostačovka je vlastně

skalnaté koryto s velikým spádem, bohužel dosti zarostlé a hůře přístupné. Asi padesátimetrová skluzavka. Pro sjetí je třeba opravdu hodně vody, ale dá se to při rychlém jarním tání vychytat.

Nástup je hned pod česly, respektive pod silničním mostem. Po nasednutí jedete chvíli svižným proudem s menším spádem až k pecku. Tady je asi metr vysoký skok do hustšího válce (pro ty, kterým se vývar nelíbí, je možnost nasednout až pod ním) a pak následuje skluzavka, která vypadá děsivě, ale je celkem zadarmo.

Nejdřív se do toho po hlavě vrhnul Motejl, pak to jel myslím ještě Adam, já už měl kajak dole na nasedačce, tak jsem se na to vykašlal. Tuřín nám trochu ujel, ale nakonec jsme se všichni potkali. Větvi tam bylo strašně a pod jedním stupněm jsme se všichni zasekli pod stromem, no nebylo to moc hezký.

Pak tam Motejl někde krysnu, pak byl pod větví a pak krysnu Motejl i Adam a Motejl ztratil pádlo. Dojel to s Tuřínovou skládačkou, a protože tam bylo furt dost větví, tak byl pochopitelně dost nervní.

Celý výlet jsme pak završil Horní Doubravou. Byl vyšší stav vody a byla to prostě nádhera. Vysedli jsme ve vesnici a vyvezli si to nad ní. Já, Tuřín a Motejl jsme pak jeli ještě spodní část Doubravy. Prostě perfektní den.

Marek Blašík

HOSTAČOVKA:

POPIS TRASY A ZAJÍMAVOSTI: ostré a úzké údolí, zarostlé, místy padlé stromy (prostě vrbičkárna), zajímavá je rozhodně roklinka na začátku s ostrou skluzavkou, dále pak už možná tak procházka zdejším údolím

OBTÍŽNOST: WW 2-4

NÁSTUPNÍ MÍSTO: Jesuitský mlýn - Loc: 49°50'5.54"N, 15°30'43.151"E

VYSEDACÍ MÍSTO: Hostačov - Loc: 49°50'53.533"N, 15°29'38.147"E

SJÍZDNOST: kdykoli v roce po velkých deštích nebo tání, nebezpečí padlých stromů a zablokování

DALŠÍ INFO: www.hydomagazin.cz, CZ Down River Crew: www.czdr.com

KAPKA VODÁCKÉ HANTÝRKY I.

CO VŠECHNO NÁM VODA PŘIPRAVILA

VÁLEC - válec, místo, kde se voda vrací, vzniká zde turbulentní proudění. loď drží a dokáže s vámi zatočit jako v pračce

ROLÁDA – druh válce

PLAYSPOT – nejčastěji vlna či válec ve kterém se jezdí rodeo na divoké vodě

VRACÁK – místo mimo hlavní proud, kde je možné zastavit

DROP, SKOK, STUPEŇ – rozdíl hladin cca. do 3m výšky

VODOPÁD – rozdíl hladin cca nad 3m

SLIDE – čili skluzavka

KASKÁDA, KATARAKT – skupina menších skoků za sebou či peřej tekoucí opravdu hodně z kopce

CREEK – anglicky potok. Označuje se tak těžká řeka, či úsek.

Jeskyňka apod. – podemletí skalnatých břehů

SIFON – lepší nevědět (jinak něco ve stylu toho, co máte pod umyvadlem)

www.poutnicikolin.cz
info@poutnicikolin.cz

Jak si odskočit na jamboree?

S koncem roku 2010 se uzavřelo i přihlašování na největší skautskou akci roku nadcházejícího – světové skautské jamboree, které se uskuteční na přelomu července a srpna na jihu Švédska. Jak to všechno dopadlo? A co ti, kteří to nestihli? Čtete dál!

Počítadlo českého kontingentu, vypravovaného Junákem do Švédska, se zastavilo na čísle 263. Pravý švédský skauting okořeněný světovými kulturami a nevšedními zážitky tak bude mít na vlastní kůži možnost zažít 153 dětí soustředěných v pěti jamoddílech a 110 členů IST (mezinárodního servistýmu) a vedení kontingentu. Přípravy jsou v plném proudu, jak mezi dětmi v jednotlivých regionálních oddílech, tak na počítačích a v hlavách a telefonech vedení.

Pro všechny, kteří z nějakého důvodu nestihli registraci nebo pro ty, kteří se během letního putování chtějí zastavit na tábořišti Rinkaby, je tu speciální možnost! Zažijte Jamboree jako Day visitors neboli denní návštěvníci! Chcete-li podpořit českou výpravu a být s ní na Jamboree v užším kontaktu, je možné vstupenky pořídit formou balíčku českého kontingentu na

registrace@jamboree.cz.

Balíček obsahuje také šátek výpravy a stojí 600 Kč pro dospělé a 400,- Kč pro mladistvé (7-17 let) na den. Vstupenky je možné koupit také přímo přes švédský e-shop za 400,- Kč a 200,- Kč na den. I v tomto případě ale stejně kontaktujte vedení české výpravy, aby se o vás na tábořišti vědělo.

S přihlašováním neotálejte, neboť vstupenek pro návštěvníky je omezený počet a švédští organizátoři jich na den uvolnili pouze 5000! Více na www.jamboree.cz.

A pokud jste se ještě nesetkali s našimi maskoty – lvem a losicí, nyní máte tu čest v komiksech pod tímto článkem.

Aby losice mohla správně a reálně komentovat celý pobyt, budeme ji muset povzbudit k osvojení více nám srozumitelných slov. Dost těžko asi shrneme celé Jamboree do slova IKEA, byť je jistě podstatnou součástí naší představy o Švédsku.

A vy, kteří v létě zůstáváte v české kotlině, nezoufejte – nejen prostřednictvím lva a losice vás budeme i nadále informovat o průběhu příprav a následně i o samotném průběhu akce!

1 Ahoj! Jak se máš? 2 21 masových koulí 3 Mluvíš anglicky? 4 Ne, děkuji! Jsem nejvyšší dítě na světě.

Káťa

11. bod: Skaut správně exponuje

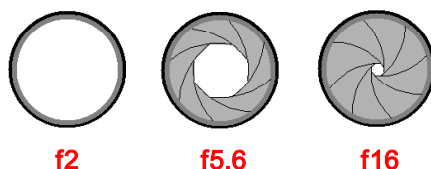
V listopadovém čísle eKP vyšel první díl seriálu o fotografování od instruktorů třebíčského kurzu Ostříš. První díl nás naučil rozlišovat jednotlivé druhy fotoaparátů, dozvěděli jsme se z čeho se foťák skládá a především jak se ovládá. Dnes je tu pokračování a tentokrát bude řeč o expozici a kompenzaci expozice, protože jak jistě víte, jedenáctý bod skautského zákona říká: „Skaut správně exponuje!“

Expozice je pomyslný trojúhelník, jehož vrcholy tvoří clona, čas a citlivost. Proč trojúhelník? Protože to všechno souvisí se vším, jak uvidíte. Nejdříve si probereme jednotlivé vrcholy zmíněného trojúhelníku a pak se na expozici podíváme komplexně. Takže co to je ta clona? Clona je pevnou součástí objektivu a umožňuje omezit množství světla, které jím prochází. Pokud je clona úplně otevřená (tzv. „plná díra“) prochází objektivem maximální množství světla. Jaké množství to je, záleží na konstrukci objektivu a říká nám to takzvaná světelnost. Ta se udává jako zlomek a obvykle se s ní výrobce chlubí někde na objektivu.

Vypadá to například takto: „14 – 42 mm 1:3,5 – 5,6“, kde 14-42 mm znamená rozsah ohniskových vzdáleností (viz minulý díl) a 1:3,5 – 1:5,6 znamená, že při nastavené ohniskové vzdálenosti 14 mm máme světelnost 3,5 a při 42 mm se nám zhorší na 5,6. Mezi těmito ohnisky se světelnost samozřejmě plynule horší od nejlepší hodnoty 3,5 k nejhorší 5,6. Co nám vlastně ty čísla říkají? Zjednodušeně řeče-

no je to zlomek, který udává jaká část světla dopadajícího na čočku objektivu se dostane na snímač. Tedy světelnost 1:2 nám říká, že na snímač se dostane polovina světla. Z mnoha důvodů je dobré mít světelnost objektivu co nejlepší. Důležité je to zvláště při focení v šeru, například v interiérech spore osvětlených čajoven, kde potřebujeme využít maximum dostupného světla a zároveň není vhodné používat blesk, který by rušil ostatní spolučajovníky.

Na výsledné fotce se nastavená clona projeví mnohem víc, než si možná teď myslíte. Důležitou věcí, kterou clona ovlivňuje je takzvaná hloubka ostrosti. Co to je, nejlíp pochopíme na příkladu. Dejme tomu, že fotíme portrét a chceme zdůraznit výraz portrétovaného.

Potom potřebujeme co nejvíc potlačit pozadí, aby diváka nerušilo. To dosáhneme právě malou hloubkou ostrosti – ostrý bude jen náš model a pozadí za ním krásně rozmazané. Zařídíme to tak, že nastavíme clonu co nejmenší – tedy v objektivu bude co největší díra (clona 1:2, 1:3,5 apod.). Jak moc bude pozadí krásně rozmazané záleží na objektivu (jeho světelnosti, počtu lamel clony atd.), na ohniskové vzdálenosti (čím větší, tím bude pozadí rozmazanější), na velikosti snímače foťáku (čím větší, tím rozmazanější pozadí) a na vzdálenosti modelu od nás (čím blíže, tím rozmazanější pozadí). Tudiž při focení portrétů je radno nastavit co nejmenší clonu a „zazoomovat.“ Teď dejme tomu budeme chtít fotit výhled z právě zdlaného kopce. Tam chceme mít na fotce pokud možno vše ostré. Nezbude nám tedy, než jít opačnou cestou a nastavit clonu co největší (hodnoty jako 1:8, 1:11, 1:16) a ohniskovou vzdálenost co nejmenší.

60 mm, f 1:3,5, 1/180s, ISO 100, blesk

FOTO ZDENĚK MATERNA - ZDENDA

FOTO ZDENĚK MATERNA - ZDENĚK

60 mm, f 1:11, 1/100s, ISO 100

Kromě hloubky ostrosti ovlivňuje clona také spoustu dalších věcí, ale to by vydalo na celý další díl seriálu.

Druhým vrcholem pomyslného trojúhelníku zvaného expozice, o kterém si něco povíme, je expoziční čas. Tato hodnota říká, jak dlouho necháme světlo objektivem procházet na snímač (nebo film). Hodnoty 1/250, 1/320 a 1/500 sekundy se označují jako krátký čas

(kdejaký foťák umí ještě mnohem kratší časy!) a na fotce nám dokonale zmrazí pohyb. Protože ale za tak krátký okamžik stihne projít objektivem jen málo světla, je nezbytně nutné, aby ho na snímání scény bylo dost. Krátkým časem budeme fotit pobíhající děti, sporty a podobné kratochvíle.

Naopak časy jako 1/20, 1 a 10 sekund můžeme směle označit za dlouhé. Ty nám naopak veškerý

pohyb rozmažou, takže se (pokud to není náš záměr) hodí spíše na snímání statických scén. U hodně dlouhých časů dokonce hrozí riziko, že fotka bude rozmazaná kvůli tomu, že během doby, kdy je otevřená závěrka pohneme s foťákem. Potom je vhodné umístit aparát na pevnou podložku nebo stativ. Obvykle je člověk v ruce schopen „udržet“ čas rovný převrácené hodnotě použité ohniskové vzdálenosti. To znamená, že pokud mám nastavenou ohniskovou vzdálenost 30 mm, mám šanci „udržet“ čas 1/30 s tak, aby fotka nebyla rozmazaná. Ale pozor, když hodně zzoomuji, třeba na 200 mm, už nemůžu použít delší čas, než 1/200 s, a to může být v šeru dost problém, což si často majitelé tzv. ultrazoomů neuvědomují. Čili v šeru je lepší používat širší ohniska ze dvou důvodů. Prvním je ono rozhýbání, o kterém už byla řeč, a druhým je to, že na širším ohnisku mají objektivy lepší světelnost. Riziko rozmazání snímku pohybem foťáku mohou výrazně snížit stabilizátory. Ale pozor – jen ty optické nebo mechanické. Někdy se u kompaktních uvádí, že mají digitální stabilizaci, ale to je pěkná lež. Taková „stabilizace“ totiž spočívá jen v nastavení velké citlivosti!

Třetím vrcholem pomyslného trojúhelníku je citlivost, neboli

400 mm, f 1:4, 1/320s, ISO 100

60 mm, f 1:1,8, 1/30 s, ISO 800

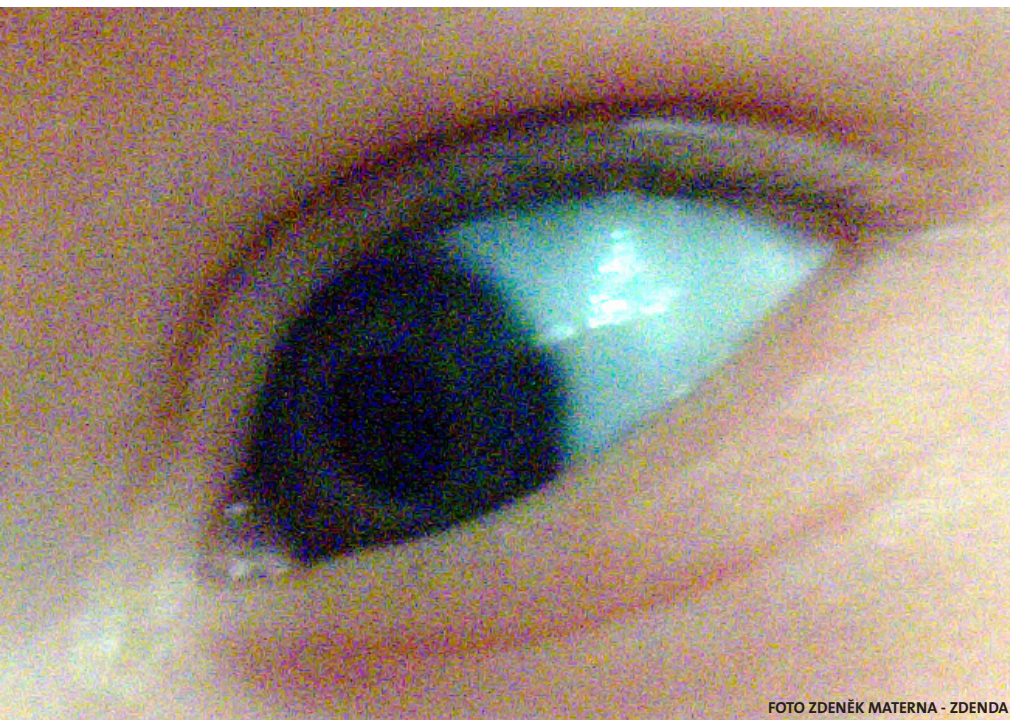

FOTO ZDENĚK MATERNA - ZDENDA

84 mm, f 1:5,6, 1/40 s, ISO 1600 (výřez)

ISO. Jak si možná pamatujete, do klasických foťáků se kupoval buď film se sluníčkem (ISO 100), nebo s mráčkem (ISO 200, 400). Digitální foťáky mají tu výhodu, že každé „políčko filmu“ může být exponováno s jinou citlivostí. A k čemu je ta citlivost vlastně dobrá? Pokud zvýším citlivost dvakrát (např. z ISO 100 na 200), stačí mi pro stejnou expozici jen polovina světla. A podobně můžu pokračovat dál, až k maximální citlivosti, kterou nabízí můj foťák. Možná si říkáte, že tady musí být nějaká zrada, protože jinak by všichni fotili na vysokou citlivost a nestarali se o světelné (a drahé) objektivy. No a zrada tady samozřejmě je. S vyšší citlivostí se na fotkách více projevuje ošklivý digitální šum. Foťáky (resp. jejich software) se ho sice s různou úspěšností snaží eliminovat, ale nikdy se ho nemůžou zbavit zcela. Rozuzlení je takové, že se snažíme fotit na co nejnižší citlivost, aby naše fotky byly co nejmíň zašuměné. Tři ze tří instruktorů Ostříše radí vůbec nepoužívat nejvyšší nastavitelnou citlivost, protože ta obvykle produkuje strašlivé výsledky.

A teď už slíbený komplexní pohled na expozici a něco málo

o kompenzaci expozice. Expozice je tedy clona + čas + citlivost. Je to vlastně celkové množství světla, které dopadne na snímač. Protože můžu hýbat s třemi vrcholy trojúhelníka, je tu logicky více možností, jak dosáhnout stejné expozice (stejněho množství světla, které dopadne na snímač). Nevěříte? Mějme clonu 1:5,6 a čas 1/125 s. Úplně stejné množství světla ale „získáme“ kombinací 1:16 a 1/15 s. A to do toho ještě můžeme zamontovat citlivost...

Probrali jsme už všechny vrcholy trojúhelníka a zbývá poslední téma – kompenzace expozice. O co jde? Většina fotografů používá nějaký automatický, nebo poloautomatický režim fotoaparátu. V takovém režimu se foťák snaží odhadnout správnou expozici. V automatickém volí podle svého clonu i čas, v poloautomatickém zvolíme jednu hodnotu my a druhou foťák. Ať je automatika sebelepší, jsou situace, kdy ji musíme napovědět, co fotíme. Nemá totiž žádnou možnost jak rozlišit, jestli fotíme něco tmavého při denním světle, nebo fotíme něco světlého potmě. A v tom je dost velký rozdíl! Když budeme fotit něco tmavého

ve dne, nepotřebujeme vůbec tak dlouhý čas, jak by si automatika mohla myslet. Ta si to totiž přebere tak, že už je asi tma, a tak prodlouží čas expozice. A z černého psa bude šedý a rozmazaný flek. Toho nás může ušetřit kompenzace expozice. Obvykle se skrývá někde na foťáku, nebo v menu pod svým typickým symbolem:

Dejme tomu, že mi automatika vybere expozici s hodnotami f 1:2 a 1/30 s. Pokud nastavím kompenzaci expozice na +1, změní se čas (v režimu kdy mám pevně nastavenou clonu) na 1/15 s a z delšího času vyplývá, že fotka bude světlejší. Naopak, pokud dám kompenzaci do mínusu, bude fotka tmavší, než kdybych se spolehl jen na úsudek automatiky. Typickým příkladem, kdy je potřeba hýbat s kompenzací expozice je například focení na sněhu. Když to nechám na automaticce, vyjde mi sních ošklivě šedý. Proto dám kompenzaci třeba o 0,7 do plusu a hurá, máme tu bílý sních.

Jaký je tedy závěr? Díky tomu, že výslednou expozici ovlivňují tři faktory, je tu více možností, jak získat stejnou expozici. A je na nás, kterou z těch možností zvolíme. Záleží především na tom, co a jak chceme fotit. Ač clonu a čas často nemůžeme nastavit manuálně (u mobilů, kompakťů), je stejně dobré vědět o co jde. Jednodušším foťákům pak alespoň můžeme napovědět náš záměr pomocí zvolení správného programu. No a kompenzace expozice se týká úplně všech, protože je potřeba velmi často a bývá k dispozici i v těch nejjednodušších fotomobilech.

K zafixování všech poznatků je samozřejmě nejlepší si vše hned vyzkoušet v praxi. A proto vám Ostříš přeje dobré světlo!

Zdenda

Vyhodnocení fotografické soutěže

V říjnové eKP byla vyhlášena fotografická soutěž o nejlepší fotku z letošních (teď už vlastně loňských) táborů. Odezva bohužel byla mnohem menší, než organizátoři čekali. Do soutěže přišly pouhopouhé čtyři fotky od třech autorů. Proto bylo rozhodnuto, že nemá cenu vyhodnocovat nejlepší fotku. Aby však fotografické úsilí třech statečných nezůstalo bez odměny, zveřejňujeme jejich díla a k nim naše poznámky. Ty prosím určitě neberte jako osobní kritiku, ale jako možnosti pro vás i ostatní, jak fotit ještě lépe. Snad se příště ozve víc skautských fotografů.

Jako první přišla fotka od Adama (20) z přístavu Poutníci Kolín s komentářem: „Fotka vznikla na našem jubilejním 20. táboře, na našem tábořišti u Ledče n. Sázavou. Díky návštěvám bývalých členů (dnes již zasloužilých otců a matek) s námi na táboře dost často pobývaly opravdu malé děti. Přes náš počáteční strach se dětičky čile a aktivně zapojovali do programu (baby-skauting). Přesně při takové příležitosti vznikla i tahle fotka...“

Fotka focená zrcadlovkou Nikon D90 má dobrou kompozici, „objekt“ zájmu není ve středu (častý nešvar). Bylo použito vhodné „portrétní“ ohnisko 75 mm. Trochu škoda je, že holčičce vyrůstá z hlavy stožár a to působí rušivě. Stejně tak nebýt toho páru v pozadí, hned by lépe vynikla dvojice v popředí. Dále je fotka mírně přexponovaná (moc světlá) a málo kontrastní. Díky zbytečně velké citlivosti ISO

1000 je patrná degradace kvality (ztráta detailů díky odšumování). Při focení za slunečného dne je určitě dobré volit ISO 100 - díky tomu dosáhneme maximální kvality fotky. Přexponování je možné částečně zvrátit editací v grafickém editoru, ale ztrátu kvality způsobenou zbytečně velkou citlivostí už bohužel není možné nijak zachránit.

Dalším fotografem, který vyslyšel naši výzvu byl Hanibal (60), z 1. oddílu VS Luleč – Severní hvězda, středisko Vyškov. Šlo o společný tábor polských harcerů s 13 členy 1. oddílu. Dva týdny tábořili u jezera Wielki Sasek v Polsku.

Snímek focený ultrazoomem Olympus SP590UZ má silnou atmosféru a dobrou kompozici. Pro focení byl použit scénický režim Západ slunce a výsledek se docela povedl i po technické stránce (s ohledem na možnosti foťáků této třídy). Po menších úpravách (zvýšení kontrastu) bych neváhal si pověsit takovou fotku na zeď.

Posledním statečným byl Marbuel (23) z 31. oddílu VS Flotila Liberec, který poslal rovnou dvě fotky z táborů, kterých se zúčastnil.

Skokani zachycení Nikonem D80 jsou perfektně ostří a to je u fotek tohoto typu důležité (tedy pokud není nějaké kreativní rozmazání

naším cílem). Kvalitu bohužel opět mírně degraduje zbytečně velká citlivost ISO 640. Díky ní sice bylo možné dosáhnout krátkého času 1/800s, ale za cenu ztráty detailů. Rychlý pohyb dokonale zmrazí i delší časy (1/250, 1/320 apod.). Automatika také zvolila zbytečně velkou clonu (7,1). Proto bych doporučil používat režim priority clony a (za takto slunečných dní) nastavit citlivost na nejnížší možnou.

Fotka skautíků pod jezem působí díky diagonální kompozici opravdu dynamicky a akčně. Zde bych mohl snad jen zopakovat postřeh s příliš velkou citlivostí a clonou.

Všechny fotografie budou publikovány na stránkách eKP. První, Hanibalovu, můžete vidět už na obálce tohoto čísla.

Dobré světlo všem vodáckým fotografům přeje
Zdenda
ostris@zlutaponorka.com

Vodácké závodění v dobách komunistické nesvobody

Vodácká závodní činnost umožnila přežít jednačtyřicet roků zároku činnosti vodních skautů.

2. přístav Modrá flotila Nymburk, založený v květnu 1945, si svépomocí vybudoval klubovnu s loděnicí na pravém břehu Labe. Sousedil s místním veslařským klubem. Skauti roverského věku 2. a 6. oddílu Modré Flotily Nymburk věnovali část svého celoročního programu sportovnímu kanoistickému a veslařskému výcviku. Zvláště závodní kanoistika byla v polabském regionu velmi populární. O tom svědčí hojně navštěvované skautské závody „Kolínská pádla“, „Poděbradský kilometr“ a nymburská „Modrá stuha Labe“. Ta ještě v roce 1947 svým dvoudenním soutěžním programem a „Benátskou nocí“ na Labi měla charakter regionálního srazu vodních skautů.

Koncem roku 1948 se konal v Kolíně závod pod názvem „Kolínská pádla“ a po jeho ukončení se událo legendární vystoupení vodních skautů a průvod městem. Přítomný pozorovatel tzv. Českého svazu mládeže okamžitě napsal takřka udavačský dopis předsednictvu ČSM, ve kterém obvinil účastníky

Na double kajaku vítězové závodu České Budejovice - Praha. Vpředu Novák, vzadu Otakar Randák - Oskar.

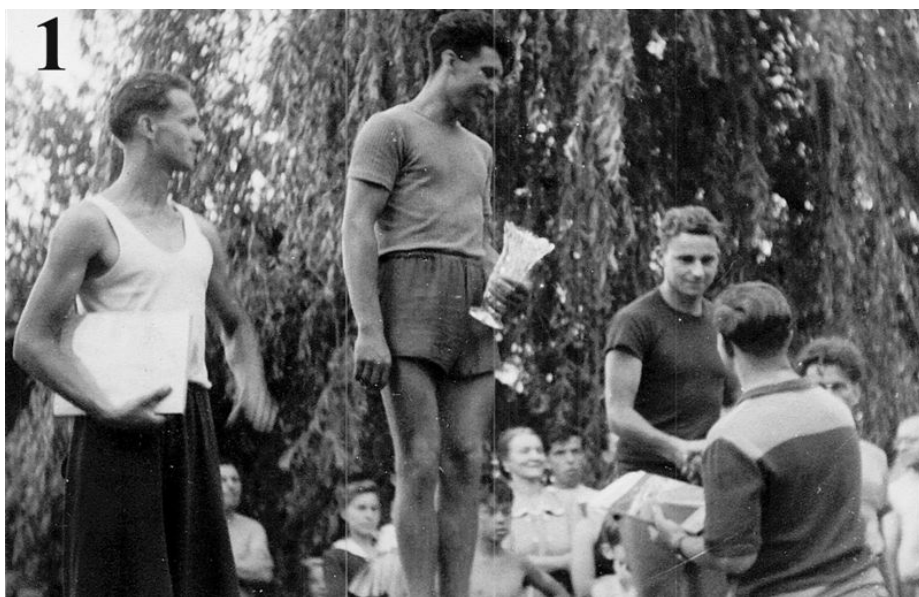
průvodu z „antisocialistické činnosti“. Následky na sebe pochopitelně nedaly dlouho čekat. Tehdejší Ústřední rada Junáka byla již infiltrována komunisty, a tak následoval zákaz všech oddílů vodních skautů. Nymburští vodní skauti, kteří se aktivně věnovali závodní činnosti, proto vytvořili ka-

noistický oddíl v Tělovýchovné jednotě Lokomotiva Nymburk. Tíhu vytvoření tohoto oddílu vzali na svá bedra kormidelníci a činovníci 2. a 6. oddílu 2. přístavu VS Modrá flotila. Jmenovitě bratři Kalous, Vencour, Vokněr, Pavelec a Barda.

Popsat čtyřicet let činnosti tohoto oddílu by si vyžádalo samostatnou kapitolu. A tak alespoň několik poznámek.

Ve snaze uplatnit zkušenosti ze sjíždění řek na různých typech lodí se členové bývalých přístavů vodních skautů zaměřili nejprve na takzvané distanční závody. Ty se jezdily na peřejnatých řekách. Ostruhy si vysloužili na Ohři při závodě Kadaň-Žatec. Zvítězili v závodní kategorii nováčků.

Tehdy byl také obnoven „Mezinárodní maraton České Budejovice - Praha“ v délce přes 180 km. Také tam získali nejprve vítězství v nováčkovské kategorii a přivezli pohár ministra národní obrany, generála Svobody. Postupně se

Uprostřed na stupních vítězů Otakar Randák - Oskar.

Článek z dobového tisku.

Vokněř, Vencour, Kalous a Pavelec vypracovali do týmu rozšířené kanoistické reprezentace ČSR. Během tří let se podařilo získat na double kajaku ve III. třídě nejprve jedno, druhé a potom dvakrát první místo. Vydařil se XIX. ročník v roce 1951. Pavelec s Novákem vlastnoručně vyrobili perfektní skořepinové švédské kajaky dostatečně pevné i pro chlupatou vodu. Trojice Randák, Pavelec a Novák projela společně cílovou „páskou“ jako vítězové kategorie švédských kajaků, která na tomto maratonu byla vypsána poprvé!

Pavelec pak na tomto kajaku startoval v československé štafetě na olympiádě v Římě. Při průjezdu kolem bóje zachytil o kotevní lanko a skončil ve vodě. Tehdy se jeho skautská přezdívka „Plavčík“ definitivně změnila na „Plavec“!

Na kanoistickém nebi se objevila nová hvězda: Jiří Vokněř - Štoura. Závratně stoupal v kategorii C1 (singlcanoe) po stupních vítězů od mistra republiky na 1 km i 10 km, přes mistra světa v obou kategoriích až po vítězství v roce 1994 na veteránské olympiádě v Melbourne – Austrálie. Po vstupu cizích vojsk v srpnu 1968 emigroval Štoura do Švýcarska.

Všichni jsme se opět sešli v lodnici až v listopadu 1989! Nejdříve jsme padli do otevřené náruče Dachara (Kalouse), čtyřicet let pracovního i duchovního představitele celé této vodácké společnosti! Především díky jeho péči a starostlivému zajišťování spojení všech doma i v zahraničí se mezi námi udrželo vědomí bratrské sounále-

žitosti i v dobách politického útlačku.

Dachare, už jsi přesedlal k „Nebeským jezdcům,“ ale při našich sedánkách zůstáváš stále mezi námi!

Mezi novou generací vodních skautů se tato veteránská vodácká skupina zviditelnila zvláště svou kapelou vedenou Liborem. Vyhrávala i na prvním celostátním setkání českých vodních skautů s mezinárodní účastí Navigamus 94 na Orlíku. Při „Benátské noci“ na palubě vltavského výletního parníku dlouho do noci zněly písně účastníků a muzika nymburské lodní kapely.

Po svém návratu ze Švýcarska a opětném zabydlení se s rodinou v Nymburce se stal mluvčím této vodácké skupiny MUDr. Jiří Vokněř – Štoura. Podílel se jako člen představenstva na vzniku „Klubu dospělých Hlavní Přístav“, který je registrován jako oldskautský klub ve 2. přístavu vodních skautů Modrá Flotila Nymburk, a zároveň je vedoucím nymburské družiny.

Oskar, s přispěním Amateura.

Poháry a ceny pro vítěze a umístěné ve třídě „kajaky“ v závodu České Budějovice - Praha. Ceny věnoval tehdejší ministr národní obrany ČSR, Ludvík Svoboda.

**SPRÁVNÝ KURZ
A BEZPEČNOU PLAVBU
ROKEM 2011**

PŘÍSTAV
VODNÍCH SKAUTŮ

*Úspěšnou plavbu rokem 2011
přeje
Eskadra Ostrava*

pf 2011 přeje Pytlík a Karkulka

PF 2011

Kapitánská lesní škola

**Zdolávej překážky
i v roce 2011**

**PF 2011
přeje King**

PF 2011

Do nového roku s těmi správnými ...

Platež

91. OVS Kotva Plzeň

Hlavní kapitanát vodních skautů a redakce Kapitánské pošty děkují za všechna zasláná PFka a přání do nového roku. Jejich autorům i všem ostatním čtenářům eKP přejeme příjemnou plavbu vodami začínajícího roku 2011!

redakce

*přeje všem svým členům a přeživším
poklidné proplutí vánočními svátky, prosvícení majákem
lásky a porozumění...*

Přístav vodních skautů Poseidon Opava

Vás zve na

Námořnický bál

k tanci a poslechu hraje country kapela Karavana

kdy: 19. 02. 2011

kde: sál Uhlířov

zahájení: 20:00

vstupné: 100 Kč (vstupenky slosovatelné)

Vstup v námořnickém nebo společenském oděvu.
Občerstvení a bohatá tombola zajištěna.

Předprodej vstupenek: skautský dům Na Nábřeží (středa, čtvrtek 16.30 - 18.00)
a na telefonním čísle 737 138 176 (Dafis)

elektronická KAPITÁNSKÁ POŠTA

METODICKÝ A INFORMAČNÍ ZPRAVODAJ HKVS

číslo 11, leden 2011

Vydává Hlavní kapitanát vodních skautů pro vnitřní potřebu.

Kapitánskou poštu dostávají emailem všichni registrovaní kapitáni oddílů vodních skautů, krajsí kapitáni a činovníci HKVS. Pokud si přejete být zařazeni do da- tabáze příjemců, či z ní naopak vyřazeni, pošlete své jméno, oddíl, přístav (středisko) na adresu kp@skaut.cz. Aktuální číslo Kapitánské pošty i archiv starších čísel je k dispozici také na webových stránkách HKVS.

Příspěvky, postřehy, připomínky, informace, pozvánky či fotky zasílejte na adresu: kp@skaut.cz.

Do tohoto čísla přispěli: Pavel Bár - Pavlík, Marek Blaščík, Vladimír Cvrček - Vezír, Jiří Hold - Amateur, Jan Hrníř - Marbuel, Jan Kulda - Jéňa, Zdeněk Materna - Zdenda, Kateřina Kaderová - Liška, Otokar Randák - Oskar, Kateřina Šmajzrová - Káťa.

Foto na titulní straně: Lukáš Gottvald - Hanibal. • **Fotografie uvnitř čísla:** Adam Blaščík, Lukáš Gottvald - Hanibal, Michal Havelka - Myšák, Jan Hrnčíř - Marbuel, Jan Kulda - Jéňa, Ollie Lim, Zdeněk Materna - Zdenda, Zuzana Pozlovská - Pumpa, archiv HKVS a autorů.

Redakční rada: členové Hlavního kapitanátu vodních skautů a Markéta Babóová - Majda.

Jazykové úpravy a korektury: Tomáš Nechvátal. • **Sazba:** Pavel Bár - Pavlík. • **E-mailové rozesílání:** Michal Hoznedl - Bobr.

Uzávěrka příštího čísla 31. ledna 2010.

